

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Bármilyen furcsa, ezek a sorok sosem születtek volna meg, ha az anyukám nem hunyja le örökre a szemét. Ez azt jelenti, hogy köszönettel tartozom a halálának. Persze nagyon sok mindent megadtam volna, hogy ez még ne következzen be, de akkor nem gondolkoztam volna annyit az eseményeken. Abból a szempontból mindenképpen hálás vagyok Édesanyám „halálának”, hogy megmutatta nekem az utat, melyre földi életünk után mindannyian rálépünk majd egyszer, valamint azért, mert a tudomásomra hozta, hogy anyukám jó helyre került, és tulajdonképpen nincsen semmi baja, csak az itteni élete ért véget. Ez persze nem ennyire egyszerű, hiszen az én anyukám nemcsak egy földön túli élet volt, hanem húsvér lény, megfogható, akinek nagyon sokat köszönhetek, nemcsak az életemet, hanem azon túl is mindent, ami azzá tett, aki lettem. Nagyon sokat jelentett nekem.

Korábbi emlékeimnél, helyenként tévedtem, a történések valós leírásában segítségemre volt még apukám. Neki is köszönöm a segítséget.

Keresztes János és felesége, Kuci, régi kedves barátaink támogatása is nagyon sokat jelentett apunak is, és nekem is. Nekik is nagyon hiányzik anyukám, köszönöm, hogy támogattak minket az elmúlt, igen nehéz időszakban. Jól esett a törődésük, sokat segített mindkettőnknek, hogy megoszthattuk velük problémáinkat.

Két további, kedves barátom, Pálmai Eszter és Farkas Gergely, aki egyébként közvetlen munkatársam is, szintén nagy segítséget jelentett nekem, főként abban az időszakban, amikor Édesanyám még köztünk

volt, de én a napjaimat bent töltöttem nála a kórházban. Gergő végig mellettem állt, minden problémámat vele osztottam meg, türelmesen végighallgatott, ahol tudott, segített nekem nemcsak lelkiileg, hanem a munkahelyemen is. Eszter szintén lelki támaszt nyújtott, s amikor anyukám itt hagyott minket, Gergő elmondása szerint úgy sírt, mintha csak a saját anyukáját veszítette volna el. Pedig nem is ismerte személyesen az Édesanyámat.

Hálával tartozom főnökömnek, dr. Banai Miklósnak, illetve a munkatársaimnak, hogy megértők voltak, és lehetőséget biztosítottak nekem arra, hogy minél több időt tölthessek bent a kórházban, anyukám közvetlen közelében. Nagyon nagy szüksége volt a segítségemre, és persze apukám segítségére is, főleg a végső stádiumban.

Miután Édesanyám itt hagyott, elkezdett foglalkoztatni, hogy mi történhetett vele. Ez szerintem érthető is, hiszen közvetlen érdekeltségem lett abban, hogy megtudjam, mi történik halálunk után, és ez lehetőleg pozitív legyen, ha már maga a veszteség olyan negatívan érint bennünket. Éppen akkor adták ki dr. Eben Alexander: A mennyország létezik című könyvét, amely nagyon sokat segített nekem abban, hogy megértsem, mi történt az anyukámmal. Dr. Alexander könyvében túl még dr. Raymond A. Moody: Élet az élet után, valamint A fényen túl című könyve más emberek halál közeli élményét írja le, amely helyenként nagyon hasonló szituációkat tartalmaz, és teljesen megegyező szavakat használtak, mint az én Édesanyám. Ismeretlenül is köszönöm nekik, hogy megvilágosítottak a témával kapcsolatban.

Legfőképpen köszönöm Édesanyámnak, aki azzá nevelt, aki lettem. Ő „tehet” arról, hogy a gondolkodásmódom olyan, mint az övé volt, ami előnyösen hatott rám. 2000-ben volt egy halál közeli élménye, amit elmesélt nekünk. Utána különösebben nem foglalkoztunk a dologgal, de azt tudtuk, hogy minden egyes műtét, amin ezután átesett, sokkal

nagyobb kockázattal járt, mint bárki másnál, könnyen végzetes lehetett volna. Tizenhárom évvel később, idén februárban nem volt halál közeli élménye, hanem maga a halál jött el érte. Visszavonhatatlanul. Azonban az utolsó napján tapasztaltaknak, és a köztünk lévő, nagyon szoros kapcsolatnak köszönhetően, megmagyarázhatatlan módon nemcsak külső szemlélője, hanem részese is voltam a történeteknek. Sok minden megváltozott bennem azon a napon, a korábbi halálfélelmem pedig eltűnt.

BEVEZETÉS

Két élet szárad a lelkemen. Egyáltalán nem arról van szó, hogy gyilkos lennék, egyszerűen csak két olyan hibát követtem el életemben, ami gyakorlatilag – közvetve – két élet elvesztését okozta. Az egyikért kaptam feloldozást, a másikért nem. Az egyikért kaphattam is feloldozást, a másikért valószínűleg nem.

Egyikük, bármilyen viccesen is hangzik, a tengerimalacom volt. Hozzám nőtt, ő volt az első élőlény, akiért teljes felelősséggel tartoztam. Az én szobámban lakott, én ettettem, tartottam tisztán a terráriumát, ő várt mindig otthon, amikor hazaértem az iskolából. Nagyon szerettem, jópofa kis állat volt. Minden rezdülését ismertem, mosolyt csalt az arcomra, amikor este, villanyoltás után még kicsit falatozott az uborkájából, vagy koptatta még kicsit a fogát a forgácson. Szerettem hallgatni, ahogyan ropogtatja a zöltségeket. A kedvence mégis a friss fű és a tyúkhúr volt, ami télen bizony sok gondot okozott. Sokszor a hó alól kellett kikaparni a mindennapi betevőt, amihez legtöbbször édesapámnak köszönhetően jutott a kismalac. A fűvet mindig nejlonzacskóban tartottuk, így pillanatok alatt megtanulta, hogy a zacskócsörgés friss fűvet jelent, ilyenkor hangos ui-zásba kezdett. Ha bármit zacskóba tettünk, vagy kivettünk, akkor ő mindig jelezte, hogy itt van, és egyáltalán nem bánja, ha kap egy kis fűvet. Bemászott a fűköteg alá, és gyakorlatilag kiette magát belőle. Nagyon szeretett bújócskázni, de ha szóltam neki, mindig elkezdett mozogni, sokszor még az orrát is kidugta. Amikor a tokáját simogattam, dorombolt, mint egy macska. Sosem harapott meg, ha a szájához dugtam az ujjam, kicsit végighúzta rajta a fogait, talán ezzel is koptatta őket, vagy imitálta, de sosem harapott meg.

Ha valami rossz fát tett a tűzre, például télen nem volt hajlandó megenni a méregdrága, melegházi uborkát, mert inkább füvet evett volna, ami viszont éppen nem volt, és ezért anyukám letolta, akkor hangosan kocogtatta a fogait, ezzel is bizonyítva, hogy nagyon fél. Amikor elfordultunk, abba hagyta, amikor visszafordultunk, ismét kocogtatta a fogait. Illedelmességből tehát mutatta, hogy ő fél, persze sosem bántottuk. Anyukám természetesen rögtön mondta neki, hogy ne csak akkor kocogtasd a fogaid, ha idenézek! Egyszóval semmi tekintélyünk nem volt. Az igazság az, hogy nagyon beilleszkedett a családukba, mindenki szerette.

A felelőtlenségemnek és lustaságomnak köszönhetően még négy évet sem élt. Akkor már abban a kétszintes, családi házban laktunk, ahol azóta is lakunk. A kertben volt egy nagy traktorgumi, amit még az előző lakók szereztek. Volt egy kislányuk, és homokozóként használták ezt az abroncsot. Mi a malackát tettük ki tavasztól kezdve ebbe a kerékbe, így legalább jó levegőn volt. A kutyánk megtanulta, hogy vigyáznia kell a kismalacra, ezért attól nem kellett tartani, hogy egy macska megtámadná, rövidebb időre nyugodtan ott lehetett hagyni. Elmászkálni nem tudott, abszolút biztonságban volt. Egyik alkalommal, amikor vittem föl, az egyik kezembe fogtam a malackát, a hátára fektetve, a másikba pedig a füvet tartalmazó nejlonzacskót, meg az összehajtogatott ruháimat. Nem akartam kétszer fordulni. Amint éppen emeltem volna be a terráriumába, kiugrott a kezemből. A hátával egyenesen a terrárium üvegfalára esett. Keservesen elkezdett sírni, rögtön jöttek is a szüleim, hogy mi történt, de aztán abba hagyta. Nem vettem észre, hogy baj van. Később láttuk csak, hogy deréktól lefelé nem mozog, akkor mondtam, hogy ráesett az üvegre. Azonnal elvittük az orvoshoz, aki megállapította, hogy egy vérrög keletkezett a gerince körül. Alig két hónapot élt még, közben rendszeresen vizsgálatra kellett vinni. Csak az első lábai mozogtak, a hátsókat úgy húzta maga után, de nemcsak a hátsó lábai nem mozogtak, hanem a bélrendszere sem működött. A székletét mindig ki kellett masszírozni belőle. Szerencsére semmi fáj-